

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Frankrig (1882)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753873907536/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Aviserne kunde meddele, at Huset var tomt; Nogle vendte Ryg til Skuepladsen, Andre gjorde fortvivlede Miner, som om de ikke kunde holde Stykket ud, fordybede sig i Avislæsning, slog Logedøre op og i, haanlo højt, hujede, skreg, peb, saa et besluttet Forsvar var nødvendigt.

Der gives i *Hernani* ikke nogen Følelse, som jo er spændt til den er bristefærdig. Helten er genial og ædel, som man i Tyveaarsalderen forestiller sig Ædelmodighed og Genialitet. Han er saa genial, at han lever som Røverhøvding, og han foragter i den Grad at handle klogt, at han af lutter Sjælehøjhed uafbrudt begaar de uforstandigste Handlinger, røber sig, lader sin Dødsfjende undslippe, atter og atter udleverer sig selv. Han udøver som Høvding et uindskrænket Herredømme over andre Mænd; men det synes at være ved sit Mod alene; thi alle hans Handlinger er naive som et Barns. Dog er der ligefuldt Liv og Virkelighed i dette Stykke.

Denne ædle og uegennyttige Stemand, der ligger i Krig med det ordnede Samfund i sit Land og staar i Spidsen for en trofast og begejstret Bande, han minder jo om Digteren selv, der i literær Forstand var fredløs som han og der havde fordelt Parket og Galleri til en Skare unge Mænd, hvis Udseende og Klædedragt næppe var mindre uregelret end hans Røverfloks. Fru Hugo beskriver den Tiiskuerskare, der paa Hugo's Indbydelse indfandt sig den første Aften, som «en Bande vilde og besynderlige Væsener, skæggede, langhaarede, klædte paa enhver Maade undtagen paa Moden, i Uldtrøjer og spanske Kapper, i Robespierre-Veste og Henrik den 3djes Baretter, og som viste sig midt i Paris ved højlys Dag foran Teatrets Indgang med de forskelligste Aarhundreder og de forskelligste Lande paa deres Rygge.» Deres Fanatisme for Hugo var fuldt saa stor som *Hernani's* Røverbandes for dens Høvding. De vidste, at Hugo i et anonymt Brev var bleven truet med Døden, «hvis han ikke tog sit skidne Stykke tilbage», og hvor usandsynligt det end var, at Truslen burde opfattes bogstaveligt, fulgte to af dem hver Aften Hugo til og fra Teatret, og det skønt han og de boede i modsatte Udkanter af Paris.

Mellem Hugos Papirer fra den Tid findes en nydelig Billet fra Maleren Chariet, der aflægger Vidnesbyrd om disse unge Mænds Stemning: